

Sygn. akt III AUa 438/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r. w Szczecinie

sprawy W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 marca 2012 r. sygn. akt VII U 107/11

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Urszula Iwanowska SSO del. Beata Górską

Sygn. akt III AUa 438/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 listopada 2010 roku organ rentowy odmówił W. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy albowiem Komisja Lekarska ZUS uznała, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

W. S. odwołał się od decyzji, kwestionując ustalenia organu rentowego odnośnie jego stanu zdrowia. Jednocześnie wniósł o uchylenie decyzji i przyznanie mu renty.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację, jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia z dnia 23 marca 2012 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od miesiąca złożenia wniosku na stałe.

Wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych. W. S. urodził się (...). Z zawodu jest spawaczem – monterem, pracował (ogółem ok. 36 lat) jako traktorzysta, monter kadłubów – spawacz, kierowca autobusu, kierowca samochodu dostawczego, kierowca samochodu ciężarowego, kompletator a ostatnio, od 2009 roku jako ochroniarz. W dniu 24 sierpnia 2010 roku W. S. złożył wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy decyzją z dnia 12 listopada 2010 roku odmówił mu prawa do renty, z uwagi na brak przesłanki niezdolności do pracy. Komisja Lekarska, której ustalenia legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji rozpoznała u W. S. przewlekłą obturacyjną chorobę płuc oraz okresowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych. Ustaliła przy tym, iż W. S. jest wydolny krążeniowo i oddechowo oraz sprawny ruchowo.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym u ubezpieczonego rozpoznano:

- obustronne przytępienie słuchu typu zmysłowo nerwowego, społeczną wydolność słuchu, szумы uszne,
- skrzywienie przegrody nosa upośledzające sprawność ustroju,
- okresowo występujący zespół bólowy kręgosłupa bez istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu,
- stan zapalny płuca prawego,
- astmę oskrzelową,
- przewlekłą, obturacyjną chorobę płuc,
- przewlekły nieżyt nosa i spojówek, podejrzenie alergii.

Stan zdrowia powoduje, iż W. S. jest zdolny do pracy w charakterze ochroniarza lub innych prac, np. jako pracownik gospodarczy. Z uwagi na obustronne przytępienie słuchu, szумы uszne, jak również astmę oskrzelową i przewlekłą obturacyjną chorobę płuc jest częściowo, trwale niezdolny do pracy jako monter - spawacz kadłubów okrętowych oraz kompletator. Praca ta związana jest bowiem z nadmiernym hałasem i wysokością, w środowisku z narażeniem na czynniki chemiczne i zapylenie. Ze względu na przytępienie słuchu ubezpieczonego również nie powinien prowadzić pojazdów samochodowych, szczególnie autobusów, samochodów ciężarowych i dostawczych.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie W. S. od decyzji okazało się uzasadnione. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z art. 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r., Nr 39, poz. 353 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnił następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, tj. jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat – 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu poprzedzającym dzień złożenia wniosku, a jeżeli zainteresowany w chwili złożenia wniosku nie pozostaje w zatrudnieniu – w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie ubezpieczenia, lub w okresie równorzędnym z okresem ubezpieczenia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od daty ustania tych okresów.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu była zatem ocena stanu zdrowia powoda i jego zdolności do wykonywania pracy zgodnie z jego kwalifikacjami. Niespornym na gruncie zebranego materiału dowodowego pozostawało natomiast, że W. S. spełnia pozostałe warunki formalne uzyskania prawa do renty.

Dalej sąd rozstrzygający podał, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. (art. 12 ww. ustawy) Przy czym pojęcie utraty zdolności do pracy zarobkowej obok elementu ekonomicznego, polegającego na obiektywnej utracie możliwości zarobkowania zawiera w sobie również element biologiczny, czyli naruszenie sprawności organizmu. Naruszenie to należy oceniać pod kątem możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji. Zgodnie zaś z art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
- możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Ustalenia w tym przedmiocie zostały poczynione przez Sąd meriti w oparciu o analizę dokumentacji rentowej powoda oraz w szczególności na podstawie przeprowadzonych w toku postępowania sądowego dowodów z opinii biegłych sądowych lekarzy, z zakresu neurologii, ortopedii, pulmonologii i laryngologii, tj. lekarzy o specjalnościach obejmujących schorzenia występujące u powoda. Biegli ci, po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną z przebiegu leczenia oraz po zbadaniu W. S. zgodnie stwierdzili, iż aktualny stan jego zdrowia czyni go osobą częściowo i trwale niezdolną do pracy w zawodzie monter-a spawacza kadłubów okrętowych, może on zaś pracować jako np. ochroniarz czy pracownik gospodarczy.

Ocena stanu zdrowia ubezpieczonego dokonana przez biegłych spełnia wszystkie wymagania stawiane przez Sąd opiniom biegłych i uwzględnia również wymogi prawne stawiane przez ustawodawcę przy orzekaniu o niezdolności do pracy. Z treści opinii jednoznacznie wynika również rzetelne wykonanie badań przedmiotowych powoda oraz poddanie wyników tych badań wnikliwej i dokładnej analizie. Wydane przez biegłych opinie są w ocenie Sądu meriti jasne i spójne, a wnioski w nich zawarte logiczne i przekonywująco uzasadnione, dlatego też rzetelność i fachowość powyższych ustaleń nie budzi żadnych wątpliwości i pozwala na uznanie ich za w pełni wiarygodne. Kontynuując rozważania sąd pierwszej instancji wskazał, iż przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy). Na gruncie niniejszej sprawy dla sposobu jej rozstrzygnięcia decydujące znaczenie miały opinie biegłych z zakresu medycyny pracy. Wynika z nich wprost niemożność przekwalifikowania się powoda do innej pracy, odpowiadającej wcześniejszym jego zarobkom. W. S. jest niezdolny do wykonywania każdej z prac, jakie dotychczas, w przebiegu swej kariery zawodowej, świadczył, co tak biegły J. A., jak i biegła B. B. przekonująco uzasadnili wskazując, jakie szkodliwe czynniki (hałas, zapylenie, narażenie na środki drażniące drogi oddechowe, praca na wysokości, w długotrwałej wymuszonej pozycji ciała z narażeniem na wibracje) uniemożliwiają powodowi pracę w każdym z dotychczas wykonywanych zawodów. Ubezpieczony może wykonywać wyłącznie prace lekkie (stróża, pracownika gospodarczego, magazyniera), bez narażenia na hałas, bez możliwości przeciwwskazanej w przypadku powoda pracy z bronią czy pracy z możliwością zachowania przymusu bezpośredniego.

Mając na uwadze opinie biegłych, Sąd rozstrzygający nie miał wątpliwości, iż ubezpieczony W. S. jest częściowo i trwale niezdolny do pracy. Niezdolność ta polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Oznacza to, iż ubezpieczony nie może już wykonywać pracy w charakterze monter – spawacza, kierowcy czy kompletatora w Stoczni.

Ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje, co potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 września 2006 roku wydanym w sprawie I UK 103/06, OSN 2007/ 17-18/261. W uzasadnieniu powołanego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, iż częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, który to warunek powód nota bene spełnia. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiegokolwiek pracy, lecz pracy "zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". Ratio legis wyodrębnienia tej przesłanki stanowi wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczeni o wyższych kwalifikacjach po utracie zdolności do ich zarobkowego wykorzystania, wobec braku środków do życia, zmuszeni byłiby podjąć pracę niżej kwalifikowaną, do której zachowali zdolność. Wyjaśnienie treści pojęcia "pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji" wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego). Przy ocenie niezdolności do pracy dla celów rentowych bardziej istotne są kwalifikacje rzeczywiste, gdyż ocena ta sprowadza się do stwierdzenia, w jakim stopniu wiedza i umiejętności, którymi dysponuje ubezpieczony, mogą być wykorzystane przez niego w pracy pomimo zaistniałych ograniczeń sprawności organizmu.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż W. S. pracował przez okres ok. 36 lat a więc praktycznie przez cały okres swojej kariery zawodowej w zawodach, do wykonywania których jest obecnie częściowo niezdolny. Pracownikiem wykwalifikowanym był dopiero od 2009 roku gdy zatrudnił się w charakterze ochroniarza i tę pracę, aczkolwiek również z wyłączeniem pracy z bronią czy pracy z wykorzystaniem przymusu bezpośredniego, istotnie może wykonywać. Stąd też Sąd rozstrzygający nie podzielił lakonicznych dość zapatrywań Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS, przedstawionych w zarzutach do opinii. To, że powód jest osobą czynną zawodowo nie oznacza automatycznie, że nie utracił w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnie z posiadanym poziomem kwalifikacji. Zresztą aktywność zawodowa nie powinna być wykorzystywana przeciwko osobie ubiegającej się o prawo do świadczenia. Reasumując sąd pierwszej instancji wskazał, iż biorąc pod uwagę stan zdrowia ubezpieczonego, wiek i posiadane umiejętności, niemożliwe jest takie jego przekwalifikowanie, które spowodowałoby odzyskanie możliwości zarobkowych odpowiadających tym, jakie posiadał przez okres ponad 35 lat.

Podnosząc powyższe na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od miesiąca złożenia wniosku – na stałe.

Od powyższego wyroku apelację wniósł organ rentowy, który wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 57 w związku z art. 12, 13 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wnioskodawca spełnia kryteria wymagane przepisami prawa by móc zostać uznanym za niezdolnego do pracy, co warunkowało przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe;
2. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 278 kpc w związku z art. 233 kpc, poprzez uznanie, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy trwale w oparciu o sporządzone w toku postępowania opinie biegłych lekarzy specjalistów stwierdzających jedynie niezdolność ubezpieczonego do konkretnie wykonywanego zawodu monter – spawacza okrętowego oraz przy pominięciu ustaleń biegłych w przedmiocie zdolności do pracy w aktualnie wykonywanym przez ubezpieczonego zawodzie ochroniarza;

Tak podnosząc, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania wnioskodawcy w całości ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji a nadto zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Ubezpieczony nie ustosunkował się do apelacji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego po uzupełnieniu materiału dowodowego okazała się nieuzasadniona.

W niniejszej sprawie sporna była kwestia, czy ubezpieczony jest osobą niezdolną do pracy, a więc czy spełnia przesłanki uprawniające go do pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, określone w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest osobą niezdolną do pracy. Definicję niezdolności do pracy zawiera art. 12 ustawy, zgodnie z którym niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sąd Okręgowy opierając się na opiniach biegłych powołanych w sprawie z zakresu pulmonologii, laryngologii, ortopedii, neurologii i medycyny pracy (k- 24,45, 66) ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy poczynając od miesiąca złożenia wniosku na stałe. Jednakże w związku z zarzutami apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 232 kpc uzupełnił postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z opinii uzupełniającej biegłych sądowych – laryngologa, pulmonologa, medycyny pracy na okoliczność ustalenia daty powstania u ubezpieczonego częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, a w szczególności czy na moment złożenia wniosku o rentę – sierpień 2010 r., oraz na moment wydania decyzji, stan zdrowia wnioskodawcy czynił go częściowo niezdolnym do pracy czy też niezdolność do pracy powstała wcześniej i czy jest stała od momentu jej powstania (k- 134).

Biegli w opinii z dnia 4 marca 2013 r. rozpoznali u ubezpieczonego zawodowe uszkodzenie słuchu przy społecznej wydolności słuchu z dobrym rozumieniem mowy potocznej, astmę oskrzelową, POCHP bez znaczącej niewydolności oddechowej, bez duszności spoczynkowej z umiarkowaną, częściowo odwracalną obturacyjną w badaniu spirometrycznym, zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa z zespołem bólowym w wywiadzie bez istotnych upośledzenia funkcji narządu ruchu. Jednocześnie stwierdzili, że ustalone schorzenia powodują częściową trwałą niezdolności do pracy ubezpieczonego od 1 stycznia 2012 r. (k- 146)

W związku z zastrzeżeniami Przewodniczącego Komisji Lekarskiej (k- 157), Sąd Odwoławczy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłych z zakresu medycyny pracy, pulmonologii oraz laryngologii, celem wyjaśnienia sprzeczności odnośnie ustalenia daty powstania niezdolności. W opinii uzupełniającej z dnia 24 czerwca 2013 r. biegli wskazali, iż termin początkowy częściowej, trwałej niezdolności do pracy winien być liczony od kwietnia 2011 r., a nie jak początkowo wskazywano 1 stycznia 2012 r. Jednocześnie w wyjaśnieniach biegli wskazali, iż podając termin 1 stycznia 2012 r., liczone się z dalszymi schorzeniami w zakresie narządu oddechowego, jednakże wcześniejszym ograniczeniem zdolności do pracy okazuje się przewlekły uraz akustyczny.

Po wydaniu przedmiotowej opinii zastrzeżenia ponownie złożył Przewodniczący Komisji Lekarskiej ZUS, który wskazał, iż ubezpieczony zdobył nowe kwalifikacje i nieprzerwanie wykonuje zawód ochroniarza (k- 180).

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłych sądowych na okoliczność wskazania terminu powstania częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego z ogólnego stanu

zdrowia. (k-182) W opinii uzupełniającej wydanej w dniu 7 listopada 2013 r. biegła W. W. wskazała, iż stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia pulmonologiczne powodują trwale zaburzenia stanu zdrowia, w takim stopniu, iż niemożliwym będzie jego poprawa. Jednocześnie biegła wskazała, iż w dniu składania wniosku o rentę z ogólnego stanu zdrowia – sierpień 2010r. – ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy. Również biegły z zakresu medycyny pracy J. A. wskazał, iż niezdolność do pracy ubezpieczonego z ogólnego stanu zdrowia winna być datowana na dzień złożenia wniosku. Biegły laryngolog Z. G. stwierdził w swojej opinii, że schorzenia ubezpieczonego wykluczają jego pracę na stanowisku monter okrętowego, kierowcy, przy czym ubezpieczony może wykonywać pracę ochroniarza, ale jest ona wykluczona w przypadku kontaktu z bronią czy stosowaniem przymusu bezpośredniego. Jednocześnie podniósł, że w kwestii zdolności do pracy na stanowisku ochroniarza winien wypowiedzieć się specjalista medycyny pracy. Jako początek choroby zawodowej biegły wskazał kwiecień 2011 r. Natomiast biegła z zakresu medycyny pracy R. D. odnosząc się do stanu zdrowia ubezpieczonego, w tym możliwości wykonywania przez niego pracy na stanowisku ochroniarza wskazała, iż ubezpieczony nie może wykonywać pracy na stanowisku ochroniarza. Zwróciła przy tym uwagę, iż z kwestionariusza pracy na stanowisku ochroniarza wynika, że każdy pracownik odpowiada za mienie mu powierzone. Zatem aby można było mówić o skutecznej ochronie mienia, osoba go chroniąca musi mieć dobry wzrok i słuch, musi też mieć zdolność prowadzenia rozmów za pomocą środków przekazu a z ubezpieczonym były nawet trudności w komunikacji podczas badania. Odnosząc się do badań przeprowadzonych przy przyjęciu do pracy na stanowisku ochroniarza biegła wskazała, iż istnieją dwa kwestionariusze zawodowe jeden jest oryginałem drugi kopią, w której to nie wskazano, iż ochroniarz musi mieć dobry słuch i wzrok. Zatem jeżeli lekarz medycyny pracy dokonywał badania i miał w polu widzenia tylko ten dokument to rzeczywiście mógł orzec, że ubezpieczony jest zdolny do pracy na stanowisku ochroniarza.

Tym samym biegli zgodnie orzekli, iż ubezpieczony jest niezdolny do pracy częściowo zarówno z ogólnego stanu zdrowia (pulmonolog, medycyna pracy – od sierpnia 2010r.), jak i z powodu choroby zawodowej (laryngolog, medycyna pracy – od kwietnia 2011r.).

Zatem w świetle powyższych opinii wyrażone w uzasadnieniu apelacji wątpliwości co do prawidłowości oceny stanu zdrowia ubezpieczonego przez biegłych opiniujących przed Sądem I instancji, nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Opinie biegłych specjalistów wydanych w toku postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny ocenił jako rzetelny i miarodajny dowód na okoliczność wyjaśnienia spornej w niniejszej sprawie kwestii określenia czasu powstania niezdolności wnioskodawcy do pracy a przede wszystkim możliwości wykonywania aktualnej pracy w charakterze ochroniarza. Ocena choćby częściowej niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W niniejszej sprawie opinie zostały wydane przez lekarzy o specjalności adekwatnych dla dokonania oceny schorzeń, na które cierpi wnioskodawca, ich wpływu na stan zdrowia i zdolność do pracy. Opinie uzasadniono w sposób wnikliwy, rzetelny wg specjalistycznej wiedzy medycznej i doświadczenia orzeczniczego, a wydane zostały po zapoznaniu się ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją medyczną, jak też po przeprowadzeniu badania wnioskodawcy oraz z uwzględnieniem jego kwalifikacji zawodowych. Zamieszczone w opinii wnioski końcowe zostały sformułowane w sposób jednoznaczny i stanowczy oraz wyczerpująco uzasadnione. Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, iż skazany z powodu występujących u niego schorzeń nie może pracować w zawodach zgodnych z posiadanymi przez niego kwalifikacjami zawodowymi i w których to pracował przez cały okres swojej kariery zawodowej. Niezdolnym jest również do pracy w charakterze ochroniarza, którą to ostatnio wykonywał.

Z tych względów Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do kwestionowania zaskarżonego wyroku i dlatego na zasadzie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.

SSA Romana Mrotek SSA Urszula Iwanowska SSO del. Beata Górńska